

קומיקס ניצחתי אותך איינכמן! 13

ספור מאבקם רצוף גלויי השגחה,
של הפרטיזנים והמעפילים, במכונת השמדה הנאצית,
ובשלטון המנדט הבריטי בארץ ישראל

מאת: אברהם אוחיון
ציורים: דן בר לב
עריכת לשון: שאול עובדיה פתיה

כאן התקום להודות לצוסקים במלאכה,
הצוות המובחר והמקצועי:

ראשית אשגר מילות ברכה ואין סוף הכרת הטוב למי שמתלווה אלי בעבודתי, במסירות אין קץ ובנאמנות שלמה זה שנים רבות, הלא הוא עורך הלשון המקצועי והמיוחד, ידידי ורב חביבי, הרה"ג רבי שאול עובדיה פתיה שליט"א. תודה מיוחדת לידידי היקר, האומן והצייר דן בר-לב, על ציורי הקומיקס ועל ציור העטיפה המקסימים והמקצועיים ועל אשר סייע בכל שלבי יצירת הספר בעצותיו המחכימות והקולעות אל המטרה. חפניים של תודה והערכה לנקדנית והמגיחה המקצועית, הגב' יהודית הירשמן. תודה גדולה למגיה ולעורך הייחודי, הרה"ג רבי מאיר ארלנגר, על מלאכת המחשבת המדויקת בהגהות לשון ובשיפורי התוכן.

תודה מיוחדת לילדי הנפלאים: דוד, רפאל, יהודה, יוסף ואהרן, אשר תרמו מנסינוסם נקודות חן וסייעו אף הם בשיפור התוכן והציורים. אחרית דבר, אודה לרעייתי הכבודה והחשובה, אשת חיל עטרת בעלה, מרת נעמה תחי, אשר היא כדבר המעמיד לכל מלאכת הקודש, משלה אני פועל וממנה אני שואב את כוחותיי, ולה אני חב את הכרת תודתי, שלולא סיועה התמידי בכל המפעל הגדול הזה לא יכולתי לברך על המוגמר של שום יצירה, ולפיכך - שלי ושלכם, שלה הוא. יזכנו ה' לחיים ארוכים ומתוקנים ולראות נחת מכל עמלנו, אמן.

להזמנת כל ספרי
הרב אברהם אוחיון
ולמשלוחים לכל רחבי הארץ:
050-4164-500
איש קשר: מנחם
4164500@gmail.com | ohayon-books.co.il
למחבר אין כל קשר לאתר המכירות!

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות לשון ותוכן:
הרב מאיר ארלנגר

ציורים:
דן בר לב

ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

כל הזכויות שמורות
להוצאת יפה נוף י. פוזן

נדפס בישראל אלול תשע"ט
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא

Printed in Israel

כל מי שמעוניין לזכות
את הרבים בסיפורו האישי
בכל תחום שהוא,
אשמח להיות שותף...

סטודיו "יקרות"
מציע שירותי הוצאה לאור
מקצועיים ברמת גימור גבוהה:
כתיבה, הקלדה, עריכה, עריכת לשון, הגהות, ניקוד,
עימוד, עיצוב עטיפה, עיצובים גרפיים והדפסה.
לקבלת הצעה 050-4164500

הַקְדָּמָה

תְּקוּפַת מְלַחֲמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה הִיְתָה תְּקוּפַת חֹשֶׁךְ נוֹרָאָה עֲבוּר הָעַם הַיְהוּדִי. הַמְּלַחֲמָה כָּלְלָה מְדִינוֹת רַבּוֹת, הַתְּנַהֲלָה בְּכַמָּה חֲזִיתוֹת וְעִשָׂרוֹת מִיְלִיוֹנִים מְצִאוּ בָּהּ אֶת מוֹתָם הַטָּרָגִי. אוֹלָם הַנִּפְגָּעִים הֶעָקְרִים, וְגַדָּם נִהְלָה מְלַחֲמַת שְׂמֵד אַכְזָרִית וּמְשֻׁמָּה, הָיָה בְּנֵי הָעַם הַיְהוּדִי. הַנָּאֲצִים הָאֲרוּרִים שָׂמוּ לָהֶם לְמַטְרָה נוֹרָאָה, לְמַחֹת אֶת זְכַר יִשְׂרָאֵל מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, עַפ"ל.

הַגְּרַמְנִים הִפְעִילוּ מְכוֹנֵת הַשְּׂמֵדָה מְשֻׁמָּה הַיֵּטֵב, מְכוֹנֵת הַשְּׂמֵדָה זְעֵצֵית וְחוֹלְנִית אוֹתָהּ הָגוּ בְּמַחֲם הָאֲנִשְׁטִינְמִי. בְּנֵי עַמְלֵק, הִיא גְרַמְנִיָּה שֶׁל אָדוֹם, וְכִרְאֵשׁם בֶּן הַשָּׁטָן, אֲדוֹלָף הַיֵּטְלֵר יִמַח שְׂמוֹ וְזָכְרוֹ, שֶׁר"י, זְמַמּוֹ "לְנִקּוֹת" אֶת הָעוֹלָם מִיְהוּדִים, וְכָל מְקוֹם שֶׁכָּבְשׁוּ נִהְלוּ רְשִׁימוֹת מְפֹרְטוֹת, הַכוֹלְלוֹת אֶת כָּל הַיְהוּדִים תּוֹשְׁבֵי הַמְּקוֹם.

מִיְלִיוֹנִים רַבִּים נִשְׁלַחוּ אֶל מוֹתָם, בְּמַחְנוֹת הַשְּׂמֵדָה, בְּתֵאֵי הַגִּזִּים, בְּהַרְג הַמוֹנִי בַּיְצוּרֹת אִירוֹפָּה, וּבְעוֹד שְׁלַל שִׁטוֹת זְדוֹנוֹת וְאַכְזָרִיּוֹת, שֶׁהַמַּח הָאֲנִשְׁטִי אֵינוֹ מְסַגֵּל לְהַכִּיל. הַנָּאֲצִים לֹא חָסוּ וְלֹא חָמְלוּ, לֹא עָלַ עַרְוֹלָה וְלֹא עַל זָקֵן, לֹא עַל אִשָּׁה וְלֹא עַל עוֹלָל וְיוֹנֵק. כָּל מִי שְׂדָם יְהוּדִי זָרַם בְּעוֹרְקָיו הָיָה, מְבַחֲיוֹנָתָם, בֶּן מוֹת.

וְכֵן, בְּמַהֲלֹךְ מְלַחֲמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, הָלְכוּ וְנִכְחַדּוּ תַּחַת הַמַּגָּף הַנָּאֲצִי הָאֲרוּר קְהֵלוֹת שְׁלֵמוֹת וּמְשֻׁפְחוֹת מְפֹאָרוֹת. יְשִׁיבוֹת וְרֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת נִרְצְחוּ וְנִטְבְּחוּ, בְּתֵי כְּנֶסֶת חָלְלוּ וְסִפְרֵי תּוֹרָה הִעֲלוּ בְּאֵשׁ.

הַשָּׁטָן הַעֲמַלְקִי, הַיֵּטְלֵר יִמ"ש וְקִלְגַּסְיִן, הַשְּׂתוֹלְלוּ כְּחִיּוֹת טָרֶף וְעָשׂוּ הַכֵּל עַל מְנַת לְהַרְג בְּבָנֵי עַמּוֹנוֹ. וְכֵן נִרְצְחוּ, נִטְבְּחוּ וְנִשְׂרָפוּ, שְׂשָׂה מִיְלִיוֹנִים מִבְּנֵי הָעַם הַיְהוּדִי עַל לֹא עוֹל כְּכַפָּם, רַק מִשׁוֹם הַיּוֹתָם יְהוּדִים.

בְּתְּקוּפַת הַשּׂוֹאָה נִפְלָה עַל עַמּוֹנוֹ חֲשֵׁכָה וְעֲלָטָה כְּבֹדָה. הִיְתָה זֹאת תְּקוּפַת נִסְיוֹן קָשָׁה בְּיִתְרָה.

הָאוֹדִים הַמְּצִלִים מֵאֵשׁ, שֶׁשְׂרָדוּ אֶת הַשּׂוֹאָה אֲךָ בְּקִשְׁי, עוֹרֵם צְפוּד עַל עֲצֻמוֹתֵיהֶם, וְאֶלְצוּ לְהַתְּמוּדֵד עִם סִיטְי הַלִּילָה וְהַיּוֹם, כְּמוֹ גַּם עִם הַרְהוּרֵי רַפְיוֹן בְּאֲמוּנָה שֶׁהַיֵּצֵר הָרַע נִסָּה לְהַחְדִּיר לְלִבָּם.

הָיָה שֶׁשְׂרָדוּ אֶת הַתְּפֵת הַנוֹרָאָה, אֲךָ נִפְלוּ שְׂדוּדִים בְּמְלַחֲמַת הָאֲמוּנָה, כְּשֶׁהֵם מְתַקְשִׁים לְהַאֲחֵז בְּאֲמוּנָה בְּכוֹרָא יְתִבְרָה. לֹא כָּלָם הָיוּ בְּעַלֵי חֶסֶן וְנִפְשִׁי וְאֲמוּנִי, כְּדִי לְעַמֵּד בְּמַבְחָן הַמֵּר וְהַקָּשָׁה, וְאֵל לָנוּ לְשִׁפְטָם.

אֲךָ רַבּוֹת נִצְחוּ אֶת הַשָּׁטָן הַנָּאֲצִי גַּם בְּמְלַחֲמָה זֹאת. רַבּוֹת מִן הַנְּצוּלִים הַתְּחַתְּנוּ מִחֲדָשׁ וְהַקִּימוּ מְשֻׁפְחוֹת יְהוּדִיּוֹת לְתַפְאָרַת, עִם סִיּוֹם מְלַחֲמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, וְרַבִּים מֵהֵם הִמְשִׁיכוּ לְעֵלוֹת וְלְהַתְּעֵלוֹת בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה, בְּהַתְּמַדָּה וּבְאֲמוּנָה, בְּעִבּוּדֵת ה' מִתּוֹךְ שְׂמֵחָה, וְכִירְאָה תְּמִימָה.

לֹא רַק עִם סִיּוֹם הַמְּלַחֲמָה נִכְרָה גְּדֻלָּתָם שֶׁל בְּנֵי הָעַם הַיְהוּדִי. גַּם בְּעֲצוּמָה שֶׁל הַחֲשֵׁכָה הַנוֹרָאָה, כְּשִׂיא תְּקֵפָה, נִצְנְצוּ כּוֹכְבֵי הַהַשְׁגָּחָה הַעֲלִיוֹנָה וְהַאִירוּ מִמְּעַל. רַבִּים סְפוּרֵיהֶם שֶׁל נְצוּלֵי הַשּׂוֹאָה, הַמְּסַפְרִים עַל נִסִּים וְנִפְלְאוֹת שֶׁאֲרָעוּ לָהֶם, תַּחַת יְדוֹ הַחוּנְקֵת שֶׁל הַשָּׁטָן הַנָּאֲצִי מִמַּשׁ.

לְעֵתִים הָיוּ אֵלּוּ יְלָדִים שֶׁהִצְלִיחוּ לְהַשְׁתַּחֲלֵל מִבֵּין סוֹרְגֵי הַבְּרָזֵל שֶׁל קְרוֹנוֹת הַרְכָּבָת, בְּמַקְרִים אַחֲרֵים הָיוּ אֵלּוּ אִסְיֵרֵי מַחְנוֹת שֶׁהִסְתַּתְּרוּ תַּחַת צְרִמַת גּוֹיֹת וְנִחַטְבוּ לְמֵתִים. הָיוּ גַּם מֵתֵי מַעַט יְהוּדִים שֶׁהִתְחַזּוּ לְנָאֲצִים וְסִיעוּ בְּיַדֵי אַחֵיהֶם.

הַצֵּד הַשּׂוֹה בְּיוֹן כָּל אֵלּוּ, הוּא שְׂרָשֶׁרֶת שֶׁל נִסִּים וְנִפְלְאוֹת שֶׁהוֹבִילָה לְהַשְׂרִדוֹתָם, בְּכַחֲיוֹת "יִסֵּר יִסְרֵנִי י-ה, וְלִמּוֹת לֹא נִתְּנוּ..."

כִּזָּה הוּא סְפוּרָה הַדְּמִיוֹנִי שֶׁל חֲבוּרַת הַפְּרִטְיוֹנִים, הַנְּמַצָּאת בְּמִרְכָּז עֲלִילַתְנוּ "נִצְחַתִּי אוֹתָךְ אִיִּכְמוּ".

אֲמָנָם כּוֹ, סִדְרָה זֹאת אֵינָה מְתִימֶרֶת לְסַפֵּר אֶת הַסְּפוּר הַהִיסְטוֹרִי שֶׁל הַשּׂוֹאָה הַנוֹרָאָה. הַדְּמִיוֹת שֶׁבְּסִפּוּר דְּמִיוֹנִיּוֹת, שְׂמוֹת הָעָרִים וְהַיְצוּרֹת אֵינָם קִימִים בְּרַבָּם, וְנִתְּן לְשַׁעַר כִּי הַשְּׂתַלְשְׁלוֹת מְפֹתֶלֶת וְחֹסֶרֶת וְנִפְגָּעִים כְּפִי שְׂמוֹפִיעָה בְּ"נִצְחַתִּי אוֹתָךְ אִיִּכְמוּ" - תִּתְּכֵן רַק בְּסִפְרֵי יְלָדִים.

פרולוג

ימי מלחמת העולם השנייה היו ימי אפל עבור בני העם היהודי, שששה מיליונים מבניו השמדו ונרצחו בכל מיני מיתות משונות. בני השטן הנאצים הפעילו מכונת השמדה זועתית, שכללה מחנות

רכוז ומסעות מות, הרג המוני ביצרות אירופה ועוד...

לאחר שארמניה הנאצית הובסה, נסו הקצינים הנאצים בעקר לארצות דרום אמריקה, כשהם מסתיעים באנשי הכנסיה, שוואי ישראל. בין הנמלטים הללו היה גם הצורר הרשע, אדולף איכמן שר"י, אחד מראשי מכונת ההשמדה, שהסתתר בארגנטינה תחת זהות בדויה. אולם המוסד הישראלי עלה על עקבותיו, והוא נלכד במבצע נועז ומסכן, על אדמת ארגנטינה, והכרח לארץ כטיס שכור.

הדרךמה החלה בבטן המטוס, כאשר אריק, סוכן המוסד, הבחין בהתרגשותו של יוסלה, הילד היושב לצדו. התברר כי יוסלה הוא נכדו של שלמה זלמן, שסבל רבות מידייו של הצורר האכזר. יוסלה נעזר באריק שבקש לסייע לו להחלץ מהתקפי התרדה, וכך הגיע שלמה זלמן לבית המעצר, ופגש בצורר הנאצי. איכמן נתקף בתרדה צזה למראהו של היהודי שצץ מן השאול, ושלמה זלמן נגמל מתרדויותיו.

אך בכך לא תם הספור. שלושים שנה קדם לכן תכננה חבורת יהודים בריחה ממתנה ההשמדה אושוויץ. בדרך מתחכמת הצליחו להשתלט על השומרים ולברח עם הרפכת היוצאת במסוה של חילים. שם גלו את משלמקיה, ילד קטן שנעזב על קרון המות.

הבורחים הגיעו ליצר ונפגשו עם קבוצת הפרטיזנים של אליה. יחד מקטו את היצר והסבו לנאצים אבדות כבדות. ומשם עשו את דרכם לכפר התעשייה גרידו, שם יזמו פיצוץ במפעל הדשנים זלץ, חוללו בריחה המונית מן המפעל וחמקו בחסותה מידיהם של הנאצים. לאחר תלאות עלו על כדור פורח ותכננו לעבר בעזרתו את הגבול. אולם תקלה בלתי צפויה גרמה לוחיתתם בטבורו של מחנה צבאי נאצי.

הפרטיזנים תדרו אל המטבח והשתלטו על הטבחים, לאחר מכן ירדו אל בור הביוב ומשם הצליחו להגיע בדרך לא דרך אל הכפר דומא, שם גלו נפש יהודית נוספת, שכמעט ונטמעה בין הגוים.

בעזרתו של אקר טוב לב הגיעו הפרטיזנים ליפן, אולם גם שם לא תמה מסכת תלאותיהם. הם האשמו בתכנון מרד תחת המשטר והושמו בכלא השמור ביותר ביפן. אך בתסדי ה' פגשו בהוגו, מבכירי הממשל שואסר על ידי הקיסר, ויחד עמו הצליחו להמלט מבין כתלי הכלא. תחנתם הבאה של הפרטיזנים הייתה בכפר הנדח לוסייהטא, שם התברר להם, כי יושבי הכפר הנם צאצאי יהודים שנשמעו בין העמים. שלותם לא ארכה זמן רב, משום שהיפנים דלקו אתריהם אל הכפר, ומשם - ללב ים, לשם הצליחו הפרטיזנים לחמק.

ובכל זאת, לסדרה זו יש ערך חשוב ונעלה מאין כמוהו. סדרת "נצחתי אותך איכמן" נועדה להחדיר ללבות ילדינו את אבן היסוד באמונתנו. והיא, כי הבורא יתברך מצוי ומשגיח בכל עת ועת. יהודים המחזיקים באמונה בתמימות, פונים אל הבורא בתפלה ומיחלים לתסודו - קרובה עד מאוד ישועתם.

ב"נצחתי אותך איכמן" נקרת דוקא עליונותם של בני העם היהודי על פני השטן הנאצי, בדרך מבדחת משהו. יש בכך, אולי, משום ליצנותא דעבודה זרה. ולא נפריז אם נאמר, כי שבעים שנה לאחר השואה, הרינו יכולים להתבונן בעיניו של אותו צמלק נכחד ולומר לו: אי לה, רשע מרשע, זממך לא עלה בידי עם ישראל חי וקיים, לצד ולנצח נצחים! עם ישראל יושב בארצו, מאות אלפי יהודים מנהלים חיים של תורה וחסד על אדמת ארץ ישראל, עשרות אלפי בתי כנסת ומאות אלפי שערי תורה ומוסדות חסד, והיד עוד נטויה...

אכן, "נצחתי אותך איכמן!"

קריאה מהנה ומועילה
אברהם אוהיון

את תינוקה. מקס ברח בדרך מתחכמת מפני הנאצים, וגמהלך נדודיו הגיע עד לסין. כאשר הבחין בנאצים הלוחדים את הפרטיזנים, נחלץ מקס לעזרתם. הוא חולל פיצוץ עד וגרם למותם של חלק מן הנאצים. הוא שחרר את הפרטיזנים מחבל התליה ונמלט יחד עמם אל הסירות העוגנות בנמל.

אלא שיפני רע לב מסגור את הארבעה לידי הנאצים והללו נשלחים בחזרה לגרמניה הישר לידיו של איכמן. הצורר הרשע מציב בפניהם את הכררה, להרג את אחיהם או לההרג בעצמם. ואז, מפעלת האזעקה באפן פתאומי וגזר הדיו נדחה. ברב תושיה מנצל פרוץ את רגעי ההמלה וטופל על איכמן עלילת בגידה, וכן עולה בידי הפרטיזנים לארגן מרד תבצרה, בחסותו נפרצות חומות המחנה והמוני יהודים נסים על נפשם.

הפרטיזנים פוגשים בחיים, בעלה של בלה, המסתתר באחד הבורות שבתחום המחנה, ויחד בורחים כלם לכפר מרמושקא, לביתה של אלזה טובת הלב.

ואולם כאשר הם מתקרבים אל הבית, הם מבחינים בג'יפים גרמנים המקיפים אותו. מתברר, כי הגרמנים לקחו את אלזה יחד עם מוישי, התינוק היהודי שבידיה.

הפרטיזנים לא אבדו זמן. הם יצאו בעקבות הנאצים למצודת דיטריה, ברכב מישן של חברת החשמל, שהיה שייך לבעלה המנוח של מריה, אחותה של אלזה.

בעבר זמן ארצה "תקלה" מסתורית במערכת החשמל של מצודת דיטריה, וכמה רגעים לאחר מכן עברו שם הפרטיזנים, "במקרה" ממש...

כה הזמנו הפרטיזנים אל המצודה, ובדרך נועזת עלה בידיהם לחלץ את אלזה ואת מוישי מצפוני הנאצים.

זמן קצר לאחר מכן היו הפרטיזנים והאחיות טובות הלב בדרךם אל הנמל, משם הצליחו לברח בעזרתו של מרק, אחיהו הגדול של האחיות, ממנהלי הנמל.

הם הפליגו לאיטליה, ומשם עשו את דרכם לארץ, בספינת מעפילים רעועה. הבריטים, שהבחינו בספינה, בקשו להכריח את הספינה להגיע לקפריסין. ואולם באותו זמן נערכה תחרות ספורט ימי בנמל, ומשתתפי התחרות גלו תושיה וסייעו לרכיב מן המעפילים לחמק ארצה, תחת עינם הפקוחה של הבריטים.

בסייעו של יעד ההצלה למצן פליטי המלחמה, שפעל בחיפה, הגיעה חבורת הפרטיזנים למושב אדירים והשתלבה בו.

הכל יכול היה להתנהל על מי מנוחות, אלמלא קלטו אזורו של הואו שיהה נוראה בין שני מתבלים. כה נודע להואו על מתקפה רצחנית שהללו מתכננים על מושב אדירים.

כני המושב קבלו את הידיעה בחרדה והתכוננו לבואם של הפורעים. וכה, כאשר טפסו הפורעים אל המושב - הנחיתו עליהם הואו ואנשיו מפת אש מפתיעה, שהפילה בהם חללים רבים.

ואולם אז הגיעו הבריטים...

בשלב זה נחלץ הואו לעזרתם, במכצע נועז ומסכן. ואולם, היפנים לא אמרו נואש. מסוקי קרב הזנקו לעבר הספינה הבורחת. הפרטיזנים הצליחו להשתלט על אחד המסוקים, אולם משלמקה נפל בידי היפנים. הפרטיזנים נחתו ברוסיה, אולם דאגתם למשלמקה לא פסקה. וכה בעקבות מסע חפזיהם אחריו, הגיעו אל הבונקר הסודי של פרוץ מילר, קצין "נאצי" מסתורי שגלה את יהדותו. הוא בקש מהפרטיזנים להצטרף אליו למכצע נועז ומסכן, בתוככי המפקדה הראשית בברלין, במטרה לשלף מן הכספת הסודית את מסמכי תכניות ההשמדה, ולגרם לזעזוע בעולם כולו.

הפרטיזנים נרתמו למשימה, ויחד חדרו אל בנין המפקדה, במסוה של אינסטלטורים. הם בצעו את המשימה תחת אפו של הצורר הנאצי ואורחן, הצורר האיטלקי מוסוליני, וכאשר נמצט נעצרו - נחלץ פרוץ לעזרתם ופוצץ מוקט רב עצמה. בחסות הפיצוץ נמלטו ה"אינסטלטורים" מן המקום, כשהמסמכים החשובים בידיהם.

הפרטיזנים הצליחו לחמק מטבעת החוק שסגרה עליהם, אולם המסמכים נפלו אל תעלת מים. במהלך השתיה אחר המסמכים הגיעו הפרטיזנים אל מנהרת הזהב היהודי השדוד, ומשם הצליחו להמלט החוצה ולחזור לרוסיה. שם התברר להם, כי עצם לקיחת המסמכים גרמה להצלתם של יהודים רבים. הפרטיזנים התגיסו לצבא ארצות הברית והגיעו לחופי פרל הרבור, ושם חוו את ההתקפה הנוראה של היפנים על נושאת המטוסים האמריקאית.

ואז, בעצומה של ההתקפה, התרחש מפגש מרגש בין משה הימן, יהודי שהעלה על אחד ממטוסי הקמיקזה, לבין הפרטיזנים. משה ופרוץ הגיעו ליפן ונפגשו עם הואו, כאשר הם מבקשים להסתייע בו בחפז אחר מוצאם. איש לא צפה את ההפתעה הגדולה שצפתה דוקא להואו, אשר התגלה כיהודי כשר וטהור! משה, פרוץ והואו, התגלו ככני משפחה אחת!

אלא שהואו נהג בחסר זהירות כאשר הגיע לבית אמו, והיפנים לכדוהו יחד עם משה. לעזרתם נחלץ פרוץ. הוא דאג שאחד הרועים יעלה עם כבשיו על הגשר, במטרה לעכב את השירה, ואז מוטט את הגשר על יושביו. כה נמלטו השלושה בסירת מעוץ, ולאחר מכן במטוס קל, כאשר הם מהתלים בכחות הצבא הדולקים אחריהם. לבסוף בעזרתו של קיקוטו, יפני מוזר ומכשיר, הם מגיעים אל אחד האיים ונפגשים עם זוליו, המסייע להם להגיע לסין. אלא שאיכמן הארוך מכין להם מלכדת, וחילי הקומנדו שלו אורבים לשלושה על החוף...

אך על החוף ממתין גם מקס, קאפו ששכב בתשובה, וסייע לבלה - אחת האסירות במחנה המות - להציל

הוא מדריך את אנשי הישוב לקראת היציאה לקרב, הלווחמים מטפסים על הגגות.

הוא ואנשיו נכנסים אל השוחות.

הנשק מחלק בין אנשי הישוב.

ראשי הישוב מסכמים:
 הנשים והילדים ישהו הלילה
 בבתים המזרחיים של הישוב,
 במרחק ממקום ההתקפה,
 תחת שמירה.

ראשי הישוב מראים להוא את מחסן הנשק שלהם.